

Sygn. akt. IV Ka 258/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Hilla

Sędziowie SO Mariola Urbańska - Trzecka (sprawozdawca)

SO Adam Sygit

Protokolant protokolant sądowy Mateusz Pokora

przy udziale Janusza Bogacza - prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2015 roku

sprawy **S. O.**, s. R. i B. ur. (...) w N.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 242 § 3 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 29 stycznia 2015 roku - sygn. akt III K 345/14

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. M. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 258/15

UZASADNIENIE

S. O. został oskarżony o to że;

D) w okresie od 31 maja 2013r. do 4 kwietnia 2014r. na terenie B., I., Ż., K., Z., S. działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzał przygodnie spotkane osoby do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem w postaci pieniędzy w różnych kwotach poprzez wprowadzenie w błąd polegający na: oferowaniu rzekomej pomocy w „załatwieniu” badań lekarskich niezbędnych przy przyjęciu osoby do pracy lub badań sanitarno-epidemiologicznych, uzyskaniu zaliczki na poczet rzekomej przyszłej sprzedaży przez niego towaru lub na poczet rzekomej usługi transportowej czy zatrudnienia u siebie zaliczkodawcy, uzyskanie pożyczki przy zapewnieniu jej zwrotu, nie mając zamiaru ani możliwości wywiązania się z tych obietnic albowiem wyłudzone pieniądze przeznaczał na bieżące potrzeby i tak:

- w dniu 31 maja 2013 roku około godziny 11.45 w B. przy ul. (...) przy (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem R. P. poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego

w błąd co do zamiaru załatwienia badań lekarskich potrzebnych do pracy za co otrzymał od R. P. pieniądze w kwocie 400 zł z którymi oddalił się pod pretekstem udania się do lekarza

- w okresie od czerwca do września 2013 roku w B. przy ul. (...) działając z góry powziętym, zamiarem, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem W. P. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w ten sposób, że telefonicznie zamówił u pokrzywdzonego transport towaru spod szpitala im. J. w B. po czym nakazał pokrzywdzonemu jechać do miejscowości B. gdzie

przed budynkiem n/n firmy pożyczył od W. P. (1) gotówkę w kwocie 500 zł pod pretekstem zapłacenia faktury, a po powrocie do zgłaszającego ponownie nakazał mu udać się do szpitala im. J. w

B. gdzie pod pretekstem odwiedzenia żony wszedł do wnętrza budynku i nie powrócił do zgłaszającego nie wywiązując się z zawartej umowy, w wyniku czego powstały straty w wysokości 500 zł na szkodę W. P. (1),

- w dniu 11 czerwca 2013 roku w B. przy ul. (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. B. w ten sposób, że podając się za pracodawcę wprowadził w błąd co do zamiaru zatrudnienia pokrzywdzonej, a następnie przyjął od niej kwotę 250 zł na poczet wykonania niezbędnych badań lekarskich czym działał na szkodę M. B.

- w dniu 12 czerwca 2013 roku w B. przy ul. (...) przed Szpitalem (...) działając z góry powziętym zamiarem, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem K. S. (1) w ten sposób, że podając się za szefa Firmy (...) w B. przy ul. (...) wprowadził w błąd co do zamiaru zatrudnienia pokrzywdzonego, a następnie podając się za pracownika w/w firmy przyjął od niego pieniądze w wysokości 400 zł na poczet, wykonania niezbędnych badań lekarskich, czym działał na szkodę K. S. (1)

- w dniu 3 lipca 2013 r w K. powiat (...) doprowadził J. Ł. do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem poprzez wprowadzenie w błąd co do autentyczności wykonania zleconej przez siebie usługi transportowej na trasie B.-P. samochodem marki M. (...) nr rej, (...) uzyskując w formie zaliczki kwotę 300 zł od J. Ł., po czym pod pretekstem oddalił się nie zwracając pieniędzy

- w dniu 03 lipca 2013 roku w Z. przy ul. (...) gmina S., doprowadził K. S. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, iż celowo wprowadził go w błąd w trakcie wykonywania usługi transportowej samochodem ciężarowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należącym do J. Ł. na trasie B., D., Z. i pod pozorem dokonania wpłaty kwoty 400 zł w Hurtowni (...) w Z. na zakup czujników i braku tej kwoty przy sobie oraz obiecując jej zwrot w siedzibie firmy w B. przy ul. (...) przyjął od pokrzywdzonego kwotę 400 zł działając tym samym na szkodę K. S. (2),

- w dniu 19 lipca 2013 roku około godziny 12.30 w B. przy ul. (...) przy (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem H. G. poprzez wprowadzenie pokrzywdzonej w błąd co do zamiaru załatwienia badań lekarskich potrzebnych do pracy za co otrzymał od H. G. pieniądze w kwocie 250 zł z którymi oddalił się pod pretekstem udania się do lekarza, w dniu 23 lipca 2013 roku w B. przy ul. (...) na terenie parkingu firmy (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem K. B. w ten sposób, że uzyskał od niej kwotę 300 zł w zamian za zaświadczenie potwierdzające przeprowadzenie badania sanitarno-epidemiologicznego wprowadzając w błąd co do możliwości załatwienia takiego zaświadczenia, czym działał na szkodę K. B.

- w dniu 01 sierpnia 2013 roku około godziny 14.50 w Ż. przy ul. (...), na terenie P. Centrum (...) doprowadził K. P. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 500 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do możliwości zwrócenia tych pieniędzy w ten sposób, że pożyczył od pokrzywdzonego pieniądze we wspomnianej kwocie 500 zł zapewniając, że po chwili je zwróci, jednakże oddalił się z miejsca z gotówką i nie powrócił

- w dniu 07 sierpnia 2013 roku działając z góry powziętym zamiarem, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem W. P. (1) w ten sposób, że w dniu 06 sierpnia 2013 roku telefonicznie zamówił u pokrzywdzonego transport towaru spod szpitala w I. do W., po czym w dniu 07 sierpnia 2013 roku jadąc z pokrzywdzonym samochodem dostawczym marki P. (...) o nr rej (...) w (...) na skrzyżowaniu z ulicą prowadzącą do

Posterunku Policji opuścił kabinę pojazdu oddalając się w n/n kierunku nie wywiązując się z zawartej umowy; czym działał na szkodę W. P. (1),

- w dniu 20 sierpnia 2013 roku w B. przy ul. (...), działając z góry powziętym zamiarem doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem D. M. (1) w ten sposób, że w dniu 18 sierpnia 2013 roku telefonicznie skontaktował się z pokrzywdzonym oferując mu do sprzedaży sprężarkę trzy-tłokową marki J. (...) za kwotę 350 zł po czym w dniu 20 sierpnia 2013 roku na terenie (...) przed budynkiem n/n firmy odebrał od D. M. (1) pieniądze w kwocie 300 zł tytułem zakupu przedmiotowej sprężarki, a następnie wszedł do wnętrza przedmiotowego budynku pod pretekstem załatwienia formalności i dostarczenia sprężarki lecz nie powrócił do zgłaszającego nie wywiązując się z zawartej umowy, w wyniku czego powstały straty w wysokości 300 zł na szkodę D. M. (1)

- w dniu 30 sierpnia 2013 r, w B. przy ul (...) przed (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. S. (1) w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do oferty pracy na stanowisku kierowcy pojazdu (...) w firmie (...), a następnie wyłudził od niego pieniądze w kwocie 210 zł na poczet wykonania niezbędnych dla niego badań lekarskich z czego nie miał możliwości wywiązania się, w dniu 03 września 2013 roku w B. przy ul (...), działając z góry powziętym zamiarem doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem W. P. (2) w ten sposób, że telefonicznie skontaktował się z pokrzywdzoną pod pretekstem załatwienia jej pracy w postaci opieki nad 3,5 letnim dzieckiem, po czym będąc z W. P. (2) w budynku (...) w B. przy ulicy (...) odebrał od niej pieniądze w kwocie 170 zł tytułem załatwienia badań lekarskich po czym udał się do Izby Przyjęć lecz nie powrócił do zgłaszającej nie wywiązując się z zawartej umowy, w wyniku czego powstały straty w wysokości 170 zł na szkodę W. P. (2)

- w dniu 05 września 2013 roku w B. przy ul. (...) na terenie Szpitala (...) (...) A. J. w B. działając z góry powziętym zamiarem, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. W. w ten sposób, że podając się za pracodawcę wprowadził w błąd co do zamiaru zatrudnienia pokrzywdzonej, a następnie podając się za pracownika przyjął od niej pieniądze w wysokości 120 zł na poczet wykonania niezbędnych badań lekarskich, czym działał na szkodę A. W., w dniu 09 września 2013 roku około godziny 10.00 w B. przy ul (...) przy (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem W. B. poprzez wprowadzenie pokrzywdzonej w błąd co do zamiaru załatwienia badań lekarskich potrzebnych do pracy za co otrzymał od W. B. pieniądze w kwocie 260 zł z którymi oddalił się pod pretekstem udania się do lekarza, w dniu 16 września 2013 roku około godziny 15⁽⁰⁰⁾ w B. przy ul (...) przy (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Z. S. poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru załatwienia badań lekarskich potrzebnych do pracy za co otrzymał od Z. S. pieniądze w kwocie 500 zł z którymi oddalił się pod pretekstem udania się do lekarza,

- w dniu 20 września 2013 roku około godziny 11³⁰ w S. przy ul (...) doprowadził M. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 210 zł w ten sposób, iż celowo wprowadził go w błąd co do swojego zatrudnienia w Hurtowni (...) w Z. i pod pozorem zatrudnienia w tej firmie i uzyskania zaświadczenia z wykonanych badań lekarskich w (...) w S. niezbędnego do podjęcia pracy zarobkowej przyjął od pokrzywdzonego kwotę 210 zł działając tym samym na szkodę M. M.,

- w dniu 28 września 2013 roku około godziny 08.20 w B. przy ul (...) przy (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem R. K. poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru załatwienia badań lekarskich potrzebnych do pracy za co otrzymał od R. K. pieniądze w kwocie 250 zł z którymi oddalił się pod pretekstem udania się do lekarza,

- w dniu 11 października 2013 roku około godziny 12.15 w B. przy ul (...) przy (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. O. poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru załatwienia, badań lekarskich potrzebnych do pracy za co otrzymał od M. O. pieniądze w kwocie 350 zł z którymi oddalił się pod pretekstem udania się do lekarza,

- w dniu 21 października 2013 roku około godziny 11³⁰ w B. przy ul (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem S. G. (1) poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru załatwienia badań lekarskich

potrzebnych do pracy za co otrzymał od S. G. (1) pieniądze w kwocie 200 zł, z którymi oddalił się pod pretekstem udania się cło lekarza,

- w dniu 19 grudnia 2013 roku w B. przy ul. (...) przed biurowcem zakładu (...) oraz przy ul. (...) przed budynkiem (...) (...)w B., działając z góry powziętym zamiarem, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem R. C. właścicielkę firmy (...) z siedzibą w P., w ten sposób, że wprowadził ją w błąd w dniu 18 grudnia 2013 r. co do swego zamiaru zamawiając telefonicznie usługę transportową tj. lawetę z kierowcą pod pretekstem przewiezienia rozbitego samochodu z R., przy czym umówił się na spotkanie w B., a następnie gdy pracownik firmy (...) w dniu 19 grudnia 2013 r., przyjechał do B. spotkał się z nim w umówionym miejscu przy ul. (...), zażądał przewiezienia przed budynek zakładu (...) w B. przy ul. (...) oraz przed budynek (...) (...)w B. przy ul (...), gdzie wyłudził od niego pieniądze w kwocie 520 zł pod pretekstem chwilowej pożyczki, którą miał zwrócić po wyjściu z (...) i oddać tego samego dnia, czego nie uczynił i oddalił się, czym działał na szkodę R. C.,

- w dniu 27 stycznia 2014 roku w B. na ul. (...) przy (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem R. N. poprzez wprowadzenie go w błąd co cło zamiaru zwrotu pobranej od niego pożyczki w kwocie 500 zł, w dniu 28 stycznia 2014 r. w B. przy ul. (...) przy (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem D. M. (2) poprzez wprowadzenie w błąd co do załatwienia badań lekarskich za co pobrał od pokrzywdzonego pieniądze w kwocie 400 zł i następnie oddalił się nie wywiązując się z zawartej umowy, ani nie dokonał zwrotu pieniędzy,

- w dniu 27 marca 2014 r, w B. przy ul (...), działając z góry powziętym zamiarem i przy wykorzystaniu tej samej sposobności, wprowadził w błąd co cło zamiaru zwrotu pieniędzy A. S. (2), który pożyczył od ww. obiecując ich zwrot i wprowadził ww. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 470 zł, a nadto doprowadził R. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wykorzystanie jego usług transportowych, za. które nie uregulował należności czyni działał na szkodę R. W.

- w dniu 01 kwietnia 2014 r. w B. przy ul. (...) przy (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. K. poprzez wprowadzenie w błąd co do załatwienia badań lekarskich za co pobrał od pokrzywdzonego pieniądze w kwocie 400 zł i następnie oddalił się nie wywiązując się z zawartej umowy, ani nie dokonał zwrotu pieniędzy
- w dniu 04 kwietnia 2014 r. w B. przy ul (...), działając z góry powziętym zamiarem doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. R., w ten sposób, że wprowadził go w błąd w dniu 04 kwietnia 2014 r. co do swoich zamiarów, zamawiając telefonicznie u niego usługę transportową tj. lawetę pod pretekstem przywiezienia samochodu z R., przy czym umówił się na spotkanie we W. przy ul. (...) tego samego dnia i po przyjeździe na miejsce, zażądał przewiezienia w dwa miejsca tj. do miejscowości B. na ul. (...) oraz do B. na ul. (...), gdzie wyłudził od niego pieniądze w wysokości 420 zł, pod pretekstem chwilowej pożyczki celem zakupu koła do ładowarki, którą miał zwrócić tego samego dnia, czego nie uczynił i oddalił się, czym działał na szkodę J. R.

przy czym łączna kwota wyłudzonych pieniędzy wynosi 8180 zł, nadto czynów tych dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie m.in. od 30.03.2011 r do 7.01.2013 r kary 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sadu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 17 września 2010 r za czyny m.in. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 par 1 kk

tj. o czyny z art. 286 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

II) w dniu 2 listopada 2013 r w B. nie powrócił bez usprawiedliwionej przyczyny z upływającej w dniu 29.10.2013 r . przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności udzielonej od dnia 29.04.2013r. przez Sąd Okręgowy w Koszalinie III Wydział Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych postanowieniem z dnia 29.04.2013r. sygn. III Kow 897/13/Pr

o czyn z art. 242 § 3 kk;

III) w dn. 14.11.13r. w I. przy (...) przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. S. (3) poprzez wprowadzenie pokrzywdzonej w błąd co do zamiaru uzyskania badań lekarskich potrzebnych do uzyskania zatrudnienia w ten sposób że zażądał od wyżej wymienionej pieniędzy w kwocie 400 zł za załatwienie formalności u lekarza medycyny pracy z którymi następnie oddał się pod pretekstem udania się do gabinetu lekarskiego przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 17.09.2010r. sygn. akt III K 425/10 za czyny z art. 205 dkk, 286§lkk, 270§lkk na karę pozbawienia wolności, którą odbył w okresach 20.08.2001-22.08.2001, 16.01.2002- 20.02.2002, 06.05.2003-01.09.2005r., 08.06.2010-27.09.2010, 30.03.2011-07.11.2013r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

IV) w dniu 18.12.2013 r w P. w okolicach szpitala działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem D. W. poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru uzyskania badań lekarskich potrzebnych do uzyskania zatrudnienia w ten sposób że zażądał od wyżej wymienionego pieniędzy w kwocie 210 zł za załatwienie formalności u lekarza medycyny pracy z którymi następnie oddał się pod pretekstem udania się do gabinetu lekarskiego przy czym czynu tego dokonał w warunkach opisanych w punkcie 1 aktu oskarżenia

. tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 29 stycznia 2015 roku sygn. akt III K 345/14

1. oskarżonego **S. O.** uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu w okresie od czerwca do września 2010r. w B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd W. P. (1) co do zamiaru wywiązania się z zawartej z nim umowy pożyczki w kwocie 500 zł, czym doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 500 zł, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 19.11.2008r. do 04.10.2009r. części kary 3 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Świeciu z dnia 12.05.2006r. w sprawie IIK 310/05 za podobne przestępstwo umyślne między innymi z art. 286§1 k.k., tj. za winnego przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na podstawie art. 286§1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżonego **S. O.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia w sprawie 3 DS 439/14 z tym odmiennym ustaleniem, że:

- nie dopuścił się czynu na szkodę W. P. (1) w okresie od czerwca do września 2013r polegającego na wyłudzeniu pożyczki,
- szkoda polegająca na wyłudzeniu usługi transportowej od W. P. (1) w dniu 07.08.2013r wyniosła 66 zł,
- od J. Ł. nie otrzymał 300 zł zaliczki, tylko taki był koszt wyłudzonej przez niego usługi transportu,
- nie dopuścił się przestępstwa na szkodę R. W.,
- czynu na szkodę J. R. dopuścił się w dniu 03.04.2014r,

oraz że łączna kwota wyłudzonych pieniędzy wyniosła 8.356 złotych, a także z tym dodatkowym ustaleniem, że w ramach tego przestępstwa dopuścił się także czynów na szkodę A. S. (3) w P. i D. W. w I. w sposób opisany w akcie

oskarżenia wniesionym w sprawie XIK 224/14 Sądu Rejonowego w Bydgoszczy, a która to sprawa została połączona do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia z niniejszą sprawą, tj. za winnego przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 64§1 k.k. i za to na podstawie art. 286§1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. oskarżonego **S. O.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia w sprawie 3 DS 439/14, tj. za winnego przestępstwa z art. 242§3 k.k. i za to na podstawie art. 242§3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. orzeczone w punktach 1-3 jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu w ich miejsce łączną karę 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 46§1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami opisanymi w pkt 1 i 2 wyroku poprzez zapłatę na rzecz: W. P. (1) kwoty 566 (pięciuset sześćdziesięciu sześciu) złotych, A. S. (3) kwoty 400 (czterystu) złotych, D. W. kwoty 210 (dwustu dziesięciu) złotych, R. P. kwoty 400 (czterystu) złotych, M. B. kwoty 250 (dwustu pięćdziesięciu) złotych, K. S. (1) kwoty 400 (czterystu) złotych, J. Ł. kwoty 300 (trzystu) złotych, K. S. (2) kwoty 400 (czterystu) złotych, H. G. kwoty 250 (dwustu pięćdziesięciu) złotych, K. B. kwoty 300 (trzystu) złotych, K. P. (2) kwoty 500 (pięciuset) złotych, D. M. (1) kwoty 300 (trzystu) złotych, A. S. (1) kwoty 210 (dwustu dziesięciu) złotych, W. P. (2) kwoty 170 (stu siedemdziesięciu) złotych, A. W. kwoty 120 (stu dwudziestu) złotych, W. B. kwoty 260 (dwustu sześćdziesięciu) złotych, Z. S. kwoty 500 (pięciuset) złotych, M. M. kwoty 210 (dwustu dziesięciu) złotych, R. K. kwoty 250 (dwustu pięćdziesięciu) złotych, M. O. kwoty 350 (trzystu pięćdziesięciu) złotych, S. G. (2) kwoty 200 (dwustu) złotych, P. P. (2) kwoty 520 (pięciuset dwudziestu) złotych, R. N. kwoty 500 (pięciuset) złotych, D. M. (2) kwoty 400 (czterystu) złotych, A. S. (2) kwoty 470 (czterystu siedemdziesięciu) złotych, M. K. kwoty 400 (czterystu) złotych, J. R. kwoty 420 (czterystu dwadzieścia) złotych.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie o kosztach procesu .

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli oskarżony i jego obrońca zaskarżając wyrok w zakresie orzeczenie o karze, oskarżony nadto w zakresie naruszenia prawa do obrony.

Obrońca oskarżonego na podstawie art. 438 pkt 4 kpk zarzucił wymierzenie oskarżonemu kary rażąco niewspółmiernej do popełnionych przez niego czynów i wniósł o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżony w apelacji osobistej wskazał na okoliczności związane z nieprawidłowym jego zdaniem pełnieniem obowiązków przez poprzedniego obrońcę z urzędu, naruszało jego prawo do obrony. We wnioskach końcowych wniósł o obniżenie wymierzonej mu kary pozbawienia wolności.

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Apelacje oskarżonego i jego obrońcy jako oczywiście bezzasadne nie zasługiwały na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne podjęte przez sąd nie są kwestionowane , wystarczy zatem stwierdzić, że sąd pierwszej instancji poczynił trafne ustalenia faktyczne, w zakresie określonym w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, po przeprowadzeniu gruntownej analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie dochodząc do słusznego wniosku, że materiał zebrany w sprawie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że oskarżony S. O. dopuścił się zarzucanych mu czynów a jego wina, jak i okoliczności wszystkich przypisanych przestępstw nie budzą żadnych wątpliwości. Lektura uzasadnienia wskazuje, że sąd dokonał zgodnej z wymogami i zasadami procesowymi, wszechstronnej i rzetelnej analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, stosownie do wskazania zawartego w art. 4 k.p.k., uwzględnił zarówno dowody przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, nie przekraczając przy tym zasady swobodnej ich oceny, z których to wyprowadził prawidłowe wnioski, które odpowiadają zasadom logicznego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia

życiowego, zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. Sąd orzekający wskazał, jakie fakty uznał za dowiedzione, na czym opierał poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Sąd odwoławczy w powyższym zakresie z tą argumentacją, jaka została tamże przywołana, w pełni się utożsamia i się do niej odwołuje, nie dostrzegając zatem konieczności ponownego szczegółowego jej przytaczania. W związku z powyższym podkreślić należy, iż proces wyrokowania w przedmiotowej sprawie w pełni odpowiada przepisom procedury karnej.

Czyniąc natomiast zadość stosownym wymogom procesowym przewidzianym dla postępowania odwoławczego treścią przepisów art. art.: 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k., należy stwierdzić co następuje.

Podniesiony w apelacji obrońcy zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu jest niezasadny i nie sposób uznać, iż orzeczona wobec oskarżonego S. O. kara łączna 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności za przypisane mu przestępstwa zawiera cechy niewspółmierności, zwłaszcza niewspółmierności rażącej, a przecież tylko wówczas mogłaby ona stanowić skuteczny zarzut apelacyjny. Tytułem uwag natury ogólnej stwierdzić należy, że jako podstawę odwoławczą ustawodawca traktuje tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący. Niewspółmierność musi, zatem już przy wstępnym oglądzie rzucać się w oczy i nie nadawać się do zaakceptowania, nie może to, więc być dysproporcja mała, lecz znaczna. Inaczej rzecz ujmując, chodzi o różnice ocen o charakterze zasadniczym. Z sytuacją rażącej niewspółmierności kary mamy do czynienia w szczególności wówczas, gdy rozmiar represji w rozpoznawanej sprawie jest w sposób oczywisty nieproporcjonalny w stosunku do dolegliwości wymierzanych podobnym sprawcom w podobnych sprawach. Prezentowane stanowisko znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 02.02.1995r. wyraził pogląd, że nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (sygn. akt KRN 198/94, OSP 1995, Nr 6, póż. 18). Zatem rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt. 4 kpk zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok SN z dnia 14.11.1973r. III KR 254/73, OSNPG 1974, Nr 3 - 4. póż. 51).

Kierując się powyższymi zasadami Sąd Odwoławczy nie podzielił zawartego w apelacji zarzutu upatrującego w orzeczeniu wobec oskarżonego S. O. kary łącznej 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, zwłaszcza wobec wniosku obrońcy o obniżenie tej kary do 2 lat i 6 miesięcy. Powyższe stanowisko Sąd Odwoławczy oparł przede wszystkim na uznaniu, iż wymierzając oskarżonemu karę Sąd Rejonowy należycie uwzględnił zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące. W szczególności Sąd ten trafnie przyjął jako okoliczność obciążającą oskarżonego długi okres bezprawnego przebywania na wolności, wykorzystywanie przerwy w karze do popełnienia kolejnych wielu przestępstw, dużą ilość oszukanych przez oskarżonego, działanie w warunkach powrotu do przestępstwa i na szkodę osób, które znajdowały się w trudnej sytuacji, poszukiwały pracy i zaufały oskarżonemu, które to zaufanie oskarżony świadomie, celowo, działając z góry powziętym zamiarem wykorzystał i nadużył w celu realizacji swoich przestępczych oszukańczych przestępczych zamiarów. Sąd I instancji jak wynika z uzasadnienia wziął również pod uwagę warunki i właściwości osobiste oskarżonego. Wziął też pod uwagę fakt przyznania się do winy. Zgodnie, bowiem z art. 53 § 2 kk warunki i właściwości osobiste sprawcy są jednymi z wielu okoliczności wymienionych w tym przepisie mającymi wpływ na wymiar kary, jednakże nie można zapominać, że najważniejsze dyrektywy wymiaru kary przewidziane są w § 1 art. 53 kk. wśród których ustawodawca wskazuje, że kara nie może przekraczać stopnia winy sprawcy, powinna uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu, powinna brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Dyrektywą fundamentalną w kodeksie karnym zarówno dla zasad odpowiedzialności, jak i dla wymiaru kary jest dyrektywa winy. Zgodnie z art. 53 § 1 kk sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest baczyć, aby jej dolegliwość "nie przekraczała stopnia winy". Stopień winy wyznacza górną granicę (pułap) dolegliwości związanej z wymierzeniem kary. Nie można, zatem orzec kary lub środków karnych, których dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem przemawiały

inne dyrektywy, np. prewencji ogólnej czy indywidualnej. Wina pełni w tym ujęciu funkcję limitującą wyznaczającą górną granicę konkretnej kary.

Analizując powyższe wskazać należy, iż zdaniem Sądu Okręgowego orzeczona oskarżonemu S. O. kara łączna 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności nie przekracza stopnia jego winy i jest adekwatna do wysokiej społecznej szkodliwości jego czynów, zwłaszcza wielu oszustw, z których to oskarżony uczynił sobie źródło dochodu.

Jak wyżej wskazano, orzekając karę Sąd uwzględnia również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Chodzi tu o wpływ, jaki orzeczona kara powinna wywrzeć w kierunku ugruntowania w społeczeństwie prawidłowych ocen prawnych i stosowanego do tych ocen postępowania, o potwierdzenie przekonania, że w walce z przestępczością zwycięża praworządność, a sprawcy są sprawiedliwie karani. Kara jest jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości. Karą współmierną i dającą zarazem zadośćuczynienie społecznemu poczuciu sprawiedliwości jest tylko taka kara, która uwzględnia wszystkie dyrektywy jej wymiaru, a w szczególności zawarte w art. 53 kk. Kara pozbawienia wolności powinna kształtować społecznie pożądaną postawę skazanego, a zwłaszcza wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego. W niniejszej sprawie taką karą – będącą sprawiedliwą odpłatą za popełnione czyny może być tylko i wyłącznie surowa kara bezwzględna pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu Okręgowego oskarżony nie zasługuje na łagodniejsze potraktowanie, jak tego domaga się obrońca. Swoimi czynami popełnionym z rozmysłem na szkodę wielu osób, z niskich pobudek, bowiem z chęci zysku wykazał dostatecznie jaskrawo swój całkowicie lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego i norm moralnych funkcjonujących w państwie prawa. Okoliczności te niewątpliwie przekonują o słuszności stanowiska sądu meriti co do braku podstaw do przyjęcia, że oskarżony zasługuje na łagodniejsze potraktowanie, a wręcz przeciwnie, winien on ponieść surową karę jako recydywista, lekceważący wszelkie normy prawa, nieprawidłowo korzystając także z udzielonej mu przerwy w odbywaniu kary, którą de facto wykorzystał na popełnienia kolejnych przestępstw podobnych do tych za jakie wcześniej wielokrotnie został skazany. Postawa oskarżonego wskazuje, że jest przestępcą wyjątkowo niepoprawnym i zdemoralizowanym i tylko długi proces resocjalizacji w warunkach izolacji więziennej może wpłynąć na niego wychowawczo i prewencyjnie.

Stąd w ocenie Sądu Odwoławczego, należało podzielić stanowisko sądu rejonowego w zakresie ukształtowania wymiaru kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego. Konstatując - w ocenie Sądu Okręgowego - rozstrzygnięcie w omawianej materii sąd I instancji uczynił, respektując zasady wymiaru kary i nie wykroczył poza swoje uprawnienia w zakresie swobodnego kształtowania sędziowskiego wymiaru kary. Kara w ostatecznym swym wymiarze została ukształtowana uwzględniając wszystkie okoliczności tej sprawy, jest adekwatna w stosunku do winy i społecznej szkodliwości czynów jakich się dopuścił oskarżony spełnia cele kary tak w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej, czyniąc zadość wymogom kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Odnosząc się na koniec do apelacji osobistej oskarżonego, gdzie podnosił też okoliczności związane z nieprawidłowym jego zdaniem reprezentowaniem go przez poprzednio wyznaczonego obrońcę, to przywołana argumentacja dotycząca toczącego się postępowania dyscyplinarnego wobec adw. M. J. w żaden sposób nie wpływa na słuszność wydanego wyroku. Nie sposób uznać, by brak kontaktów z obrońcą, czy nieobecność obrońcy podczas badania psychiatrycznego, do czego przecież nie jest zobowiązany miał wpływ na treść wyroku i naruszało prawo do obrony oskarżonego. Zresztą jak wspomniano wcześniej oskarżony nie kwestionuje swojej winy, przyznał się do zarzutów, w konsekwencji wnosząc jedynie o niższy wymiar kary. Był reprezentowany przez innego obrońcę, zatem nie było podstaw by uznać, że jego prawo do obrony zostało w jakimkolwiek stopniu naruszone.

Z tych wszystkich względów Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia obydwu apelacji i uznał je za oczywiście bezzasadne, utrzymując zaskarżony wyrok w mocy.

O kosztach z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym z urzędu orzeczono na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 1348).

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 624 kpk.

.